

פרפרים של נוסטלגיה/ זהר ג'יבלי

ערפילי הבוקר התפוגגו לתומם. בעוד מספר דקות יכריז השעון המעורר על השעה שש. היא לוקחת נשימה עמוקה לאחר ליל התלבטויות וקמה ממיטתה.

במקלחת המים הזורמים על גופה מנקים את העייפות של ליל שימורים ארוך ולוקחים איתם את הדאגות והתהיות, ממלאים את גופה במרץ וטיפות עידוד.

החולצה והמכנסיים החדשים עוברים שוב מבחן פתע, לוודא שהנם מתאימים למאורע החשוב.

נעלי העקב נחות בפינת החדר, מחכות לרגלי הילדה הרוסייה של פעם, שיכנסו בתוכם ויהפכו אותה, כמו סינדרלה, למורה של היום.

היא מתאפרת בקפידה להסוות את חוסר השינה ואת הצלקות העמוקות שהותירה בה תקופת הלימודים שלה. מבט חטוף בשעון מראה כי השעה 06.30 ויש לה בדיוק רבע שעה לעצמה לפני תחילת המולת היום. היא מכינה קפה שחור, מדליקה סגריה, ויוצאת למרפסת. צוללת כהרגלה מדי בוקר לזיכרונותיה מחיים אחרים, כאילו רואה היא סרט שבו היא השחקנית הראשית, אך אינה מכירה אותה.....

השמש בבוקר העירה אותי משנתי, והלב התמלא פרפרים- היום הראשון בבית הספר הגיע.

סוף סוף אוכל להשתמש בתיק האדום שאימא קנתה לי עוד במוסקבה ללימודים.

התלבשתי הכי יפה בעולם- בשמלה עם מלמלות ודרשתי שאימא תעשה לי צמה עם סרט כמו ששם, ברוסיה הילדים הולכים לבית הספר.

כל הזמן בבית דיברנו על היום שבו אתחיל ללמוד כבר בבית הספר, ולמרות שכבר ידעתי קרוא וכתוב ברוסית מגיל שלוש ההתרגשות בבית לקראת ההתחלה החדשה היתה גדולה.

כשהגענו לבית הספר השכונתי כבר חשתי אי נוחות מטפסת לי בגרון, הייתי הילדה היחידה שלבשה שמלה עם מלמלות, וכולן לבשו ג'ינס וטיישרט. גם סנדלים וגרביים הייתה תמונה שהנה ייחודית רק לי בנוף של בית הספר השכונתי.

המבנה היה מכוער, בלי וילונות, בלי תמונות, ורק מבני בטון ענקיים שגדרו והפרידו בין תלמידי הכיתות השונות. לא היו פרחים ולא טקסים (הרי שנת הלימודים התחילה כבר לפני חודשיים).

את פנינו קיבלה מורה בשם פנינה, היא ידעה כמה משפטים ברוסית קלוקלת והרגשנו קצת פחות אבודים.

אמא נשקה לי על הלחי עם דמעות בעיניים של התרגשות טהורה, היא הפקידה אותי בידי פנינה והלכה הביתה. סוכם שאת הדרך הביתה אני מכירה היטב ואחזור בכוחות עצמי.

פנינה הכניסה אותי לכיתה א1, היו שם שולחנות מוזרים- ישרים בלי שיפוע ומגירה לתלמיד, לא כמו בבית הספר שבו ביקרתי בעיר הולדתי, כל התלמידים ישבו במין חלוקה לא ברורה של קבוצות בנות שלושה שולחנות בכל אחת מהן.

הושיבו אותי באחת הקבוצות והמורה דיברה מהר מדי בשפה החדשה שהייתה זרה לי, אחר כך כל הילדים צחקו והצביעו על הגרביים שלי, ואני לא הבנתי מה מצחיק הן חדשות, נקיות ועם תחרה יפה בצדדים.

המורה חילקה דפים, ולא הבנתי מה עושים? למה לא כותבים יפה במחברת? ולמה המורה מרשה לרשום בספרים? אמא לימדה אותי שאסור לקשקש באף ספר! לבסוף דרך סימני ידיים הצלחתי לבקש מאחת הבנות שתמלא את הדף במקומי.

באותו ערב החלטתי שיום למחרת אוכל כבר להגיד משפטים בסיסיים, אדע מספרים וצבעים בשפה החדשה, וכך היה. בערב ישבנו יחד עם אמא, היא קצת נחנקה כשניסתה לעזור לי, כי גם היא לא ידעה את המילים והרגישה חסרת אונים.

כך התנהלו להם החודשים הראשונים בבית הספר ובסוף המחצית הפכתי למצטיינת הכיתתית, הייתי ראשונה בכל, ידעתי לפני כולם את התשובות ונורא רציתי שהילדים האחרים יחשבו שאני חלק מהם אז הייתי מרבה להשתתף בכיתה. אך ההפך הגמור קרה לי, הילדים התחילו לשנוא אותי, הם נידו אותי ממשחקי הקבוצות בהפסקות, הפסיקו לדבר איתי בשיעורים ואף התאחדו לחרם ארוך מולי, אחר כך הגיעו המכות.

כל יום אחרי בית הספר הייתה חבורה של תלמידים ממתינה לי בשער, חלקם משכו לי בשיער ושברו לי את הקשת, האחרים זרקו עליי חול ושרטו אותי.

בפעם הראשונה שהגעתי סתורה ומבולגנת הביתה אמא כעסה מאוד, איך לכלכתי את הבגדים? ולא שמרתי על הקשת לשיער, ועכשיו אין לה כסף לקנות לי חדשה.

כשניסיתי להסביר לה מה קרה, היא המשיכה לכעוס ואמרה שאני חלשה, והיא לא גידלה ילדה חלשה, עליי להתמודד בכוחות עצמי וכנראה שעשיתי משהו רע לילדים שמגיבים כך אליי.

החלטתי שיותר אני לא אסבול התנהגות כזו, לא עלה אז בדעתי שאפשר לבקש עזרה מהמורה או מהמנהל, גם מאימא ואבא לא הגיעה ישועת ההגנה, לא יכולתי להתמודד עם חבורה שלמה של ילדים לבד, אז החלטתי שאני

אברח, , וכך במהלך שנה שלמה הייתי הולכת הביתה במשך ארבעים דקות ארוכות בדרך עקיפה ולאמא סיפרתי שפשוט הוסיפו לנו שיעור נוסף בתום יום הלימודים.

היא מנערת את ראשה חזק, כאילו בכך תמחק לצמיתות את הזיכרונות ואת הכאב שלא שוכח, קמה וניגשת לחדרה של בנה הקטן. הוא ישן עם פני מלאך וחיוך דק על שפתיו, גם הוא מתרגש לקראת התחלתו החדשה בגן טרום חובה.

היא מעירה אותו עם חיוך ונשיקה ומלבישה אותו בבגדים היפים ביותר שיכלה למצוא בחנויות, ג'ינס אופנתי וחולצת גיבורי על פופולריים. הוא צריך להיות כמו כולם היא תמיד אומרת כדי לתרץ לעצמה את הבזבזנות שנובעת מחסכים של פעם.

הוא מתעורר באחת, ההתרגשות פורצת כפרפרים קטנטנים ונוסטלגיים מחזהו הקטנטן, ממלאים את החדר עד אפס מקום. הוא מפציץ אותה בשאלות, על איך יראה הגן, כמה גננות יש? האם הן נחמדות? האם יהיו לו חברים? איפה ישב? מה יאכל?

היא עונה על כל שאלותיו, משתדלת לייפות קצת את המציאות שהיא יודעת שלא תהיה פשוטה עבורו. ובלב היא מתחננת לאלוהי כל האקדמיות, בתי הספר והגנים שהנחיתה שלו תהיה רכה, שידע להקרין כלפי חוץ את פנימיותו המדהימה. שיהיה חזק מספיק כדי לעמוד על שלו אך רך במידה שתאפשר לאחרים להגיע אליו. שיהיה מאושר היא מתפללת, מאושר.

הם מגיעים לגן היא נושקת לו חזק, מחבקת אותו ופורעת את רעמת קוציו הצעירה ומבטיחה לו בקול הכי משכנע שהיא מצליחה לגייס שהיום מתחילה הרפתקה מופלאה לשניהם.

היא נכנסת לאוטו הדמעות כבר הרסו לה את האיפור, היא מתקנת את מה שאפשר ונוסעת ליעד הבא. מאות תלמידים זורמים בחולצות לבנות לתוך מבחני הבטון, היא מתבוננת בהם ומנסה לנחש מי מהם יהיו תלמידיה. היא נעמדת בשער, ראייתה מתערפלת והיא שוב בעבר.

גם בשנים הבאות, בתיכון לא היו לי חברים. הפעם הייתי הילדה ה"נגועה" שאימא שלה מלמדת את הכיתה חשבון. מי רוצה להיות חבר של הבת של המורה למתמטיקה?

כשמישהו לבסוף היה מחליט לקחת אותי כבת זוג לעבודה הייתי מאושרת, בדרך כלל היו אלה התלמידים החלשים יותר שידעו שבזכותי הציון שלהם יהיה גבוה, גם אני ידעתי את הסיבה האמתית אך בכל זאת שמחתי להתייחסות החברתית.

בחטיבה החלו מסיבות הכיתה להיות חלק מהטרנד, וכל הכיתה הזמנה. בהתחלה הייתי הולכת, אך מהר הבנתי שאני לא ממש רצויה, אף אחד לא מזמין אותי לרקוד, ואני שמנה מדי להתלבש לפי צו האופנה.

לימים כשסיימתי את לימודיי, בניתי עצמי מחדש, ברחתי לאילת שבה הייתי מקובלת חברתית שמכירה את כולם וכולם מכירים אותה. הפכתי להיות כל מה שרציתי להיות כשהייתי קטנה ולא הצלחתי. בניתי דמות חדשה, שלא הזכירה בשום דבר את הילדה הרוסייה והדחוויה שהייתי.

הצלצול מעיר אותה ממחשבותיה ולרגע קשה לה להבין האם היא שוב תלמידה? הלא השתדלה כל השנים לקבור את הילדה הדחוויה עמוק בתת המודע שלה אז איך היא פתאום זוקפת את ראשה ביום החשוב הזה? או שמא טעתה בדרכה? המציאות אט אט חוזרת לתודעתה היא לוקחת נשימה גדולה כאילו מנסה יחד עם הנשימה להזריק לגופה קומץ של תקווה ואומץ.

את כבר לא נערה, היא מסוננת לעצמה כמו מנטרה שעליה חזרה כל יום במשך החודשים האחרונים לאחר שנודע לה כי התקבלה סוף סוף לעבודת חייה. ובטח לא בבית הספר, אין להם סיבה לא לאהוב אותך, או להקשיב לך. את המורה שלהם, יש בידיך את הכלים והיכולות ללמדם. המקצוע שלך חשוב מאין כמותו והם בכלל לא יודעים שפעם היית הנערה העגולה בפינה.

היא לוקחת יד ביד את הילדה האבודה שהייתה, מאמצת אותה חזק לחיקה, ובצעד גדול ברגל ימין הן צועדות ונכנסות יחד לכיתה. בטוחות שהפעם הן תצלחנה לשבור את כל השיאים ולהגיע לכל הפסגות הגבוהות ביותר.